

Arrest

nr. 270 148 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, H. R., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Lucane (Vranje, Zuid-Servië), van Albanese origine te zijn en de Servische nationaliteit te bezitten. U bent gehuwd met Hi. R. (...) (O.V. (...)). Jullie hebben samen drie dochters en een zoon: E. (...), El. (...), O. (...) en En. (...).

Van 1991 tot 1999 woonde u in Zürich, Zwitserland. In 2001 of 2002 was u een drietal maanden soldaat in het Bevrijdingsleger van Preševo, Medveda en Bujanovac (UÇPMB). In 2003 deden de Servische autoriteiten een huiszoeking in uw woning. Ze waren op zoek naar wapens maar vonden er geen. U was op dat moment in Zwitserland, alwaar u een verzoek om internationale bescherming had ingediend. De

Zwitserse autoriteiten weigerden uw verzoek om internationale bescherming. U verbleef toen 17 maanden in Zwitserland. In 2007 diende u een verzoek om internationale bescherming in Hongarije in omwille van economische redenen. U wachtte het resultaat van deze procedure niet af. U verbleef toen twee maanden in Hongarije.

U, uw echtgenote en uw kinderen woonden in bij uw ouders in Lucane. U werkte verschillende maanden van het jaar in het buitenland. U stuurde het geld dat u in het buitenland verdiende naar uw echtgenote. Uw broer eiste altijd geld van uw echtgenote en bedreigde haar. Soms zei hij dat hij het geld zou teruggeven, maar dat deed hij nooit. Op een dag toen u aan het werk was in Gjilan, Kosovo, kreeg u telefoon van uw echtgenote. Ze vroeg u om naar huis te komen omdat zij een probleem had. Uw broer, S. (...), had uw echtgenote die dag bedreigd en geslagen. Hij had haar om geld gevraagd. Uw echtgenote had uw broer geen geld gegeven omdat ze geen geld had om hem te geven. U keerde diezelfde dag terug naar huis en maakte ruzie met uw ouders over wat er gebeurd was. Zij waren die dag niet thuis geweest toen uw broer uw echtgenote geslagen had. Uw ouders stonden echter aan de kant van uw broer en wilden dat uw echtgenote het huis verliet. U werd voor de keuze geplaatst: bij uw moeder blijven of bij uw echtgenote blijven. Uw echtgenote en u besloten samen het land te verlaten. Jullie konden echter niet onmiddellijk vertrekken omdat jullie niet wisten waar naartoe en geld nodig hadden. Jullie bleven nog zo'n twee à drie maanden in het huis van uw ouders wonen. U ging zonder uw echtgenote en kinderen op verkenning in België om informatie in te winnen over de asielprocedure bij een vriend van u die in Namen woont. De periode dat u in België was, zo'n drie à vier weken, brachten uw echtgenote en kinderen door bij uw schoonmoeder in Preševo (Zuid-Servië).

Op 10 januari 2020 – zo'n drie à vier maanden na het incident waarbij uw broer uw echtgenote geslagen had – verliet u Servië samen met uw echtgenote en El. (...) en O. (...). U kwam op 11 januari 2020 aan in België en diende samen met uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in op 19 februari 2020. Uw oudste dochter, die toen 14 jaar was, koos ervoor om bij uw ouders te blijven wonen zodat ze in Servië naar school kon blijven gaan. Uw ouders stonden ook niet toe dat u uw oudste dochter meenam. Bij terugkeer naar Servië vreesde u dat uw broer u met de dood zou bedreigen of losgeld van u zou vragen. Daarnaast wilde u niet terugkeren naar Servië omdat u niet langer bij uw ouders kon inwonen en nergens terecht kon alsook omwille van de corruptie en onrechtvaardigheid die er heersen. Zo moest u omwille van uw lidmaatschap in het UÇPMB en uw Albanese afkomst geld betalen onder tafel om een paspoort te verkrijgen in 2009 en vroegen dokters u geregeld om geld onder tafel of weigerden zij u een voorschrift waarmee u de nodige geneesmiddelen gratis kon gaan afhalen. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, de paspoorten van uw echtgenote, El. (...) en O. (...), uw huwelijksakte en de geboorteaktes van El. (...) en O. (...).

Op 29 september 2020 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat uw verzoek alsook het verzoek van uw echtgenote kennelijk ongegrond waren. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest van 20 mei 2021 bevestigde de RvV integraal de motivering van het CGVS.

Op 29 juli 2021 diende u, zonder België verlaten te hebben, een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaart u internationale bescherming te vragen omdat de Servische politie in 2005 of 2006 –u was op dat moment in Zwitserland– en eind 2007 of 2008 uw woning doorzocht heeft op zoek naar wapens die u na afloop van de oorlog samen met andere soldaten in twee putten in de bossen begraven had. Bij de tweede huiszoeking werd u door de Servische politie bedreigd opdat u de vindplaats van de wapens zou vertellen. U zei de politie dat u geen wapens had. U slaagde erin het land te verlaten en trok achtereenvolgens naar Hongarije en Zwitserland. In 2009 keerde u terug naar Servië. De politie vatte u opnieuw bij de kraag. De politie dreigde ermee u op te pakken en in de gevangenis te steken. Omdat u wat geld had kunnen verdienen in het buitenland slaagde u erin de politie af te kopen zodat ze u met rust lieten. Sinds 2010 kon u zich vrij bewegen naar het buitenland met de nieuwe paspoorten. Telkens u vernam dat u gezocht werd, vluchtte u. Vanaf 2012-2013 werd u beschuldigd door uw voormalige commandanten B. (...) en T. V. (...) de wapens gestolen en verkocht te hebben. Commandant B. (...) kwam u thuis opzoeken en uitte deze beschuldiging. Hij wilde u woorden in de mond leggen maar u wist van niets. Een keer werd u in Gjilan, Kosovo opgewacht door B. (...) en T. (...). Samen met drie onbekenden brachten ze u naar een appartement waar u mishandeld werd opdat u zou vertellen waar de wapens waren of hen zou vergoeden voor de verdwenen wapens. Omdat u er niets mee te maken had, kon u hen niets vertellen. Ze lieten u gaan en u ging naar huis. Nadien werd u niet meer bedreigd door hen. U vertelde dit niet eerder uit angst dat de Belgische autoriteiten informatie over u zouden doorgeven aan de Servische en u zouden dwingen terug te keren naar Servië.

Bij terugkeer naar Servië vreest u de Servische autoriteiten steeds weer te zullen moeten afkopen opdat zij u met rust laten. U voegt hieraan toe dat alles in Servië corrupt is en u niet voldoende geld heeft om

de autoriteiten te betalen. U vreest tevens uw voormalige commandanten. U herhaalt dat u omwille van uw Albanese origine niet gerespecteerd wordt in Servië.

Ter ondersteuning van uw volgend verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele stukken neer: een attest opgesteld d.d. 10.06.2021 door de Organisatie van Oorlogsveteranen van het UÇPMB dat staft dat u van 1 december 2000 tot 24 mei 2001 soldaat was bij het UÇPMB en drie foto's van uzelf als soldaat.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS als kennelijk ongegrond beschouwd werd omdat i) er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw vrees voor uw broer, ii) uw vrees als etnische Albanees en voormalig lid van het UÇPMB gediscrimineerd te worden ernstig gerelativeerd werd door uw houding, iii) uw verklaringen dat u steevast geld onder tafel moest betalen telkens u naar een dokter ging niet strookten met de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal over het openbare gezondheidstelsel in Servië, iv) uw verklaring over de 300 euro die u onder tafel zou hebben betaald aan een advocaat om uw paspoort terug te krijgen een eenmalig incident van 11 jaar geleden betrof, v) u evenmin plausibel had gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, vi) uw huisvestingsproblemen van louter socio-economische aard waren, vii) en uw vrees in hoofde van uw tweede dochter en zoon louter hypothetisch was. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u als Albanees niet gerespecteerd wordt in Servië (verklaring volgend verzoek H. (...), d.d. 19.08.2021, vraag 16), dient vastgesteld te worden dat dit geen bijkomende inhoudelijke verklaringen betreffen. Evenmin bracht u nieuwe documenten of bewijsstukken aan die betrekking hebben op het gebrek aan respect dat u als Albanees in Servië te beurt zou vallen. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name uw problemen met de Servische autoriteiten en met uw voormalige commandanten omwille van de wapens die u na de oorlog mee begraven had (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS H. (...) d.d. 15.09.2021, p. 4-6), moet vervolgens worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de

stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u immers volledige nieuwe verklaringen af betreffende uw werkelijke vrees. U stelde plots problemen te hebben in Servië met de Servische autoriteiten en met uw voormalige commandanten omwille van wapens die u na de oorlog mee begraven had (verklaring volgend verzoek H. (...), vraag 16; CGVS H. (...), p. 4-6). In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u nog expliciet dat uw vlucht uit Servië niets te maken had met uw verleden bij het UÇPMB (vragenlijst CGVS H. (...), d.d. 25.02.2020, vraag 3) en verwees u naar problemen tussen uw echtgenote en uw broer en naar discriminatie door administratieve diensten omwille van uw Albanese etniciteit en verleden bij het UÇPMB (vragenlijst CGVS H. (...), vraag 5). U stelde daarnaast geen andere problemen gehad te hebben met de Servische autoriteiten (vragenlijst CGVS H. (...), vraag 7). Gevraagd welke concrete problemen u in Servië gekend had omwille van uw verleden bij het UÇPMB, stelde u dat u telkens u bij de dokter ging, geld onder tafel moest betalen. Verder had u hierdoor geen concrete problemen gekend. U haalde weliswaar aan dat er een huiszoeking bij u had plaatsgevonden net na de oorlog, maar stelde tevens dat er bij deze huiszoeking geen wapens gevonden werden, u nadien niet meer werd opgeroepen en u geen verdere problemen had gekend (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS H. (...) d.d. 24.08.2020, p. 16, 18-19). Uw echte terugkeervrees zou u in uw vorige verzoek om internationale bescherming achter valse asielmotieven verborgen hebben. Er kon immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw vrees voor uw broer, noch aan de problemen tussen uw echtgenote en uw broer. Dit is allerm minst aannemelijk. Indien u daadwerkelijk een authentieke terugkeervrees zou hebben kan het niet geloofd worden dat u valse asielmotieven zou aanwenden. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij de bevoegde asielinstanties van dit land volledig in vertrouwen neemt en bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. Bovendien kan niet begrepen worden welk voordeel het u zou opleveren om een vals asielrelaas te vertellen indien u een echte terugkeervrees zou hebben. De vaststelling dat u in uw tweede verzoek om internationale bescherming met nieuwe asielmotieven aankomt, die u als uw werkelijke terugkeervrees omschrijft, haalt het geloof in deze motieven volledig onderuit. Uw verklaring voor het niet eerder vertellen van uw werkelijke terugkeervrees, met name uit angst om te moeten vertellen over de wapens, uit angst dat u in België ook smeergeld zou moeten betalen, uit angst dat de Belgische autoriteiten de Servische zouden inlichten, uit angst om gedeporteerd te worden naar Servië, omdat u naïef was, omdat u dacht zo wel papieren te zullen kunnen krijgen en omdat u uw gezin niet naar een opvangcentrum wilde brengen (verklaring volgend verzoek H. (...), vraag 16; CGVS H. (...) 2, p. 9), kunnen niet weerhouden worden als verschoning. Zo werd u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gewezen op de vertrouwelijkheid van uw verklaringen (CGVS H. (...) 1, p. 1) en heeft u geen enkele objectieve reden om de integriteit van de Belgische asielinstanties in twijfel te trekken. Ook werd u erop gewezen dat u steeds de waarheid moet vertellen en dat het afleggen van onjuiste verklaringen tot een weigeringsbeslissing kan leiden (vragenlijst CGVS H. (...), voorafgaand advies; CGVS H. (...) 1, p. 1). Het doel van de asielprocedure bestaat er precies in een uitwijzing naar het land van herkomst te voorkomen. Er kan voorts niet ingezien worden op welke manier uw inhoudelijke verklaringen een invloed zouden kunnen hebben op of u met uw gezin op een privéadres dan wel in een opvangcentrum verblijft. Bovendien verbleef u reeds tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV in een opvangcentrum (zie administratief dossier). De verklaring van uw echtgenote dat jullie deze vrees niet eerder aanhaalden omdat jullie geen document hadden om aan te tonen dat u soldaat was geweest in het UÇPMB (verklaring volgend verzoek Hi. (...), d.d. 18.08.2021, vraag 16), is dan weer uiterst merkwaardig en doet jullie relaas gekunsteld overkomen. Haar verklaring dat jullie dachten in België te kunnen blijven via een werkvergunning (verklaring volgend verzoek Hi. (...), vraag 16), snijdt geen hout gelet op jullie eerste verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens dient –net zoals in uw eerste verzoek om internationale bescherming– opgemerkt te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. In casu werd in uw eerste verzoek om internationale bescherming het volgende vastgesteld:

Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan en mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Alvorens Servië verlaten te hebben samen met uw echtgenote en twee jongste kinderen op 10 januari 2020, was u al eens naar België gereisd om u bij een vriend in Namen te informeren over de asielprocedure in België. U diende toen geen verzoek om internationale bescherming in bij de België autoriteiten (registratie verzoek om internationale bescherming DVZ, d.d. 17.02.2020) en keerde zelfs nog terug naar Servië zoals afgeleid kan worden uit uw verklaring op 10 januari 2020 uit Servië

vertrokken te zijn (verklaring DVZ, d.d. 25.02.2020, vraag 32; CGVS, p. 13) en de Hongaarse inreisstempels d.d. 12.01.2020 aan de Servisch-Hongaarse grensovergang in Rösztke in de paspoorten van uw echtgenote en kinderen. Ook na uw tweede aankomst in België diende u niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in, dit ondanks uw voorafgaand bezoek aan België om uzelf te informeren over de asielprocedure (CGVS, p. 13-14). U kwam volgens uw verklaringen immers aan in België op 11 januari 2020 (verklaring DVZ, vraag 32), en meldde zich pas ruim een maand later, op 17 februari 2020, aan om uw verzoek om internationale bescherming te laten registreren (registratie verzoek om internationale bescherming DVZ). Een dergelijke houding kan evenwel geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt en niet zou terugkeren naar zijn of haar land van herkomst.

Hieraan dient toegevoegd te worden dat u en uw echtgenote nog maar liefst zo'n 13 à 15 jaar in Servië bleven wonen na aanvang van uw problemen: de eerste huiszoeking vond plaats in 2005 (CGVS H. (...) 2, p. 8), 2006 (verklaring volgend verzoek H. (...), vraag 16; verklaring volgend verzoek Hi. (...), vraag 16) dan wel in 2007 (CGVS 2 Hi. (...), p. 4) en jullie verlieten Servië op 10 januari 2020 (verklaring DVZ H. (...), vraag 32). Dat jullie jarenlang wachtten alvorens het land te ontvluchten en u daarenboven regelmatig naar Servië terugkeerde na in het buitenland gewerkt te hebben (CGVS 1 H. (...), p. 4), relativeert uw voorgehouden vrees voor de Servische autoriteiten en voor uw voormalige commandanten ten zeerste. Gevraagd hoe het komt dat u steeds naar Servië terugkeerde hoewel u gezocht werd, stelt u dat u niet rechtstreeks door de staat gezocht werd maar mishandelingen hebt moeten ondergaan (CGVS 2 H. (...), p. 12). Deze verklaring is uiterst merkwaardig gezien zij enerzijds geen antwoord is op de vraag en u anderzijds gewag maakt van twee huiszoekingen en constante afpersing door de Servische autoriteiten (CGVS 2, p. 4). Uw echtgenote stelt bovendien letterlijk dat u gezocht wordt door de Servische autoriteiten (verklaring volgend verzoek Hi. (...), vragen 16 en 19; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS Hi. (...), d.d. 15.09.2021, p. 4). Wanneer de vraag herhaald wordt, antwoordt u dat u geen miljonair bent die de hele tijd de Servische autoriteiten kon betalen. Gevraagd hoe het komt dat u jarenlang wél terugkeerde naar Servië maar vandaag een vrees poneert om terug te keren, antwoordt u dat u dichtbij uw kinderen wilt zijn en een zorgeloos, rustig leven wilt hebben met uw gezin (CGVS H. (...) 2, p. 12). Dergelijke verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

Tenslotte bevestigen verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote de ongeloofwaardigheid van jullie nieuwe vluchtmotieven. Zo meent uw echtgenote dat jullie tweede dochter aanwezig was bij de eerste huiszoeking (CGVS 2 Hi. (...), p. 4-5, die jullie in 2005 (CGVS H. (...) 2, p. 8), 2006 (verklaring volgend verzoek H. (...), vraag 16; verklaring volgend verzoek Hi. (...), vraag 16) dan wel in 2007 (CGVS 2 Hi. (...), p. 4) situeren. Zij is echter in 2011 geboren (verklaring DVZ H. (...), vraag 16) en kon dus onmogelijk aanwezig geweest zijn. Evenmin kan zij aanwezig geweest zijn tijdens de tweede huiszoeking, die u in 2007 (CGVS 2 H. (...), p. 8) en uw echtgenote in 2008 (verklaring volgend verzoek Hi. (...), vraag 16) situeert. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming maakte u slechts gewag van één huiszoeking, die u in 2003 situeerde. U stelde dat uw echtgenote er toen nog niet was en dat enkel uw ouders, broer, zussen en ouders tijdens de huiszoeking aanwezig waren (CGVS 1 H. (...), p. 19). In het kader van uw huidige verzoek verklaart u dat de Servische autoriteiten precies twee huiszoekingen gedaan hebben bij u thuis en dat uw echtgenote bij beide aanwezig was (CGVS 2 H. (...), p. 7).

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat de verklaringen van uw echtgenote over de huiszoekingen allerm minst doorleefd zijn. Terwijl u gewag maakt van precies twee huiszoekingen (CGVS 2 H. (...), p. 8) en uw echtgenote dit bij de DVZ ook deed (verklaring volgend verzoek Hi. (...), vraag 16), vertelt uw echtgenote tijdens haar vrij relaas op het CGVS over één huiszoeking (CGVS 2 Hi. (...), p. 4). Gevraagd of er nog dingen gebeurd zijn, stelt zij eerst van niet en voegt dan toe dat 'ze de hele tijd naar wapens kwamen zoeken'. Aangespoord om over alle andere keren te vertellen dat mensen naar u kwamen zoeken, antwoordt uw echtgenote vaag dat het iets 'heel slechts was', spreekt ze van een 'zwaar gevoel' wanneer mensen zo vroeg 's ochtends binnenkwamen, en zegt ze dat het zeer zwaar was met de kinderen (CGVS Hi. (...) 2, p. 5). Zoals reeds aangestipt, zou enkel jullie oudste dochter E. (...), die 14 jaar oud was in 2020 (CGVS 1 H. (...), p. 4), aanwezig kunnen geweest zijn tijdens deze huiszoekingen. Wanneer uw echtgenote aangespoord wordt om concreet te vertellen welke andere gebeurtenissen zij heeft meegemaakt, antwoordt ze dat ze veel stress en angst heeft (CGVS Hi. (...) 2, p. 5). Ook wanneer uw echtgenote aan de hand van een voorbeeld verduidelijkt wordt op welke manier

zij verwacht wordt over de andere gebeurtenissen te vertellen, is zij niet in staat deze enigszins te concretiseren. Ze antwoordt dat ze de zaken die ze weet, reeds verteld heeft, geeft aan dat ze niet op de hoogte is van eventuele gebeurtenissen voor jullie huwelijk en vertelt daarna over haar lichamelijke kwalen. Nogmaals gevraagd te vertellen over alle keren dat – in de woorden van uw echtgenote– ‘Serviërs of Albanezen in uniform of burgerkleding langskwamen’, antwoordt uw echtgenote dat ze jullie één keer zijn komen omsingelen, dat ze gekomen zijn, maar dat zij zich niet goed herinnert hoe vaak ze gekomen zijn. Uw echtgenote besluit dat ze ‘een paar keer’ gekomen zijn maar herinnert zich evenmin wanneer de laatste keer was (CGVS Hi. (...) 2, p. 4, 5). Het spreekt voor zich dat van dergelijke verklaringen over ingrijpende gebeurtenissen weinig overtuigingskracht uitgaat.

Bovenstaande vaststellingen nopen tot de conclusie dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de Servische autoriteiten en met uw voormalige commandanten omwille van de wapens die u na de oorlog mee begraven had.

De documenten die u neerlegt, vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Dat u soldaat bent geweest in het UÇPMB wordt in voorliggende beslissing niet in twijfel getrokken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, Hi. R., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar volgend verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b), 48/5, § 2, 48/6, 48/7, 57/6/2, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het non-refoulementsbeginnsel, van de motiveringsplicht en van “de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht”.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 EVRM en het non-refoulementsbeginnsel worden geschonden, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partijen naar §§ 198 en 205 van het *UNHCR Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the*

1967 Protocol relating to the status of refugees, wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2021 waarbij hun volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 19 februari 2020 door verwerende partij bij beslissingen van 29 september 2020 kennelijk ongegrond werd verklaard omdat (i) er geen enkel geloof gehecht kon worden aan de voorgehouden vrees voor de broer van eerste verzoekende partij, (ii) de vrees van eerste verzoekende partij als etnisch Albanees en voormalig lid van het UÇPMB gediscrimineerd te worden ernstig gerelativeerd werd door haar houding, (iii) de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij stevast geld onder tafel moest betalen telkens zij naar een dokter ging niet strookten met de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal over het openbare gezondheidsstelsel in Servië, (iv) de verklaring van eerste verzoekende partij over de 300 euro die zij onder tafel zou hebben betaald aan een advocaat om haar paspoort terug te krijgen een eenmalig incident van 11 jaar geleden betrof, (v) verzoekende partijen evenmin plausibel hadden gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, (vi) hun huisvestingsproblemen van louter socio-economische aard waren, (vii) en hun vrees in hoofde van hun tweede dochter en zoon louter hypothetisch was. Deze beslissingen werden bevestigd bij arresten nrs. 254 808 en 254 809 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 mei 2021, waartegen geen cassatieberoep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partijen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun vorig verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partijen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking

komen. Verzoekende partijen kunnen dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun onderhavig verzoek om internationale bescherming deels steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun vorig verzoek. Daarnaast voert eerste verzoekende partij in het kader van huidig verzoek aan problemen te hebben in Servië met de Servische autoriteiten en met haar voormalige commandanten omwille van wapens die zij na de oorlog mee begraven had (verklaring volgend verzoek H., vraag 16; notities CGVS H., p. 4-6).

2.2.7. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Immers wordt op uitgebreide wijze vastgesteld dat (A) wat betreft de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij als Albanees niet gerespecteerd wordt in Servië, dit geen bijkomende inhoudelijke verklaring betreft en zij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden uiteengezet heeft; en (B) geen enkel geloof kan worden gehecht aan de thans aangehaalde problemen van eerste verzoekende partij met de Servische autoriteiten en met haar voormalige commandanten omwille van wapens die zij na de oorlog mee begraven had, aangezien (i) uit de stukken in het administratief dossier en hun verklaringen blijkt dat zij niet hebben voldaan aan de op hen rustende medewerkingsplicht, nu zij deze problemen niet eerder aanhaalden en zij hiervoor geen afdoende verklaring bieden, (ii) de houding van eerste verzoekende partij niet in overeenstemming gebracht kan worden met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (iii) verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in hun verklaringen de ongeloofwaardigheid van hun nieuwe vluchtmotieven bevestigen, en (iv) de verklaringen van tweede verzoekende partij over de huiszoekingen allerminst doorleefd zijn.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen argumenten aanbrengen die voormelde motieven, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.8. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerdere verklaringen, en het op algemene wijze tegenpreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

2.2.9.1. Verzoekende partijen voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van hun eerste verzoek oordeelde dat eerste verzoekende partij niet concreet aantoonde dat de discriminatie van die aard is dat die in haar persoonlijke situatie valt onder het toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag (zie bijlage 4 van het verzoekschrift, RvV 20 mei 2021, nr. 254 809), doch dat de nieuwe documenten, *i.e.* het militaire attest – dat zij opnieuw neerlegt (zie bijlage 3 van het verzoekschrift) – en de drie foto's waarop zij als soldaat bij het UÇPMB staat, bevestigen dat zij de Albanese etnie heeft, alsook dat zij deelnam aan de bevrijding door het UÇPMB. Zij menen dan ook dat de vrees om als etnische Albanees en voormalig lid van het UÇPMB gediscrimineerd te worden thans aangetoond wordt. Ook zou hieruit blijken dat zij voor hun problemen geen of onvoldoende beroep kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

2.2.9.2. De Raad benadrukt echter dat niet betwist wordt dat eerste verzoekende partij de Albanese etnie heeft, noch dat zij soldaat is geweest in het UÇPMB. Deze elementen werden evenwel reeds aangevoerd in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partijen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees desbetreffend evenwel op het volgende: *“Waar verzoekende partij stelt dat zij meegevochten heeft met het bevrijdingsleger en zij een specifieke groep is omdat zij een specifiek profiel heeft, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “4.2.*

Verzoeker betoogt dat hij tot een sociale groep behoort, namelijk “die van exsoldaten van Albanese afkomst van de UCPMB (Liberation Army of Presevo, Medvedja and Bujanovac) in Zuid-Servië die de opkomen voor de rechten van de Albanezen”. Hij meent dat de bronnen waarnaar hij verwijst aantonen dat het behoren tot het UCPMB, ook al was dit in het verleden, in combinatie met het behoren tot de Albanese etnische minderheid van Zuid-Servië zware discriminatie tot gevolg kan hebben mede door de overdreven militarisering van de zone. De Raad wijst erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal dienaangaande uitgebreid motiveert, doch verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker komt niet verder dan onder verwijzing naar algemene informatie waaruit hij citeert en dat hij als stuk bij zijn verzoekschrift voegt, te poneren dat de combinatie van het behoren tot het “UCPMB” met het behoren tot de Albanese etnische minderheid van Zuid-Servië, zware discriminatie tot gevolg kan hebben mede door de overdreven militarisering van de zone. Verzoeker toont echter niet concreet aan dat die discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert (cfr. infra). Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daargelaten de vraag of de door hem omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, wijst dit er niet automatisch op dat verzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Evenmin volstaat de loutere verwijzing naar de discriminatie van Albanezen in Zuid-Servië om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot algemene beschouwingen en de verwijzing naar algemene informatie. Bovendien zal uit wat volgt blijken dat verzoeker niet aantoont dat het hem in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Bijgevolg is het behoren tot een bepaalde sociale groep te dezen irrelevant.” (zie arresten nrs. 254 808 en 254 809 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 mei 2021). Derhalve betreffen deze elementen geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen menen dat zij “een aannemelijke verklaring (geven) waarom het militaire attest en de foto’s niet eerder werden neergelegd”, namelijk dat zij dit niet eerder deden uit angst dat de Belgische autoriteiten informatie over hen zouden doorgeven aan de Servische autoriteiten en hen zouden dwingen terug te keren naar Servië, stelt de Raad evenwel vast dat hen op zich niet verweten wordt dat zij niet eerder dit militaire attest en deze foto’s bijbrachten, maar wel dat eerste verzoekende partij in het kader van haar tweede verzoek volledig nieuwe verklaringen aflegt betreffende haar werkelijke vrees en plots stelt problemen te hebben in Servië met de Servische autoriteiten en met haar voormalige commandanten omwille van wapens die zij na de oorlog mee begraven had. Het is in dit verband dat in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat hun uitleg voor het niet eerder vertellen van deze werkelijke terugkeervrees, o.a. uit angst dat de Belgische autoriteiten informatie over hen zouden doorgeven aan de Servische autoriteiten en hen zouden dwingen terug te keren naar Servië, niet aanvaard kan worden als verschoning. Meer bepaald wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: “Uw verklaring voor het niet eerder vertellen van uw werkelijke terugkeervrees, met name uit angst om te moeten vertellen over de wapens, uit angst dat u in België ook smeergeld zou moeten betalen, uit angst dat de Belgische autoriteiten de Servische zouden inlichten, uit angst om gedeporteerd te worden naar Servië, omdat u naïef was, omdat u dacht zo wel papieren te zullen kunnen krijgen en omdat u uw gezin niet naar een opvangcentrum wilde brengen (verklaring volgend

verzoek H. (...), vraag 16; CGVS H. (...) 2, p. 9), kunnen niet weerhouden worden als verschoning. Zo werd u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gewezen op de vertrouwelijkheid van uw verklaringen (CGVS H. (...) 1, p. 1) en heeft u geen enkele objectieve reden om de integriteit van de Belgische asielinstanties in twijfel te trekken. Ook werd u erop gewezen dat u steeds de waarheid moet vertellen en dat het afleggen van onjuiste verklaringen tot een weigeringsbeslissing kan leiden (vragenlijst CGVS H. (...), voorafgaand advies; CGVS H. (...) 1, p. 1). Het doel van de asielprocedure bestaat er precies in een uitwijzing naar het land van herkomst te voorkomen. Er kan voorts niet ingezien worden op welke manier uw inhoudelijke verklaringen een invloed zouden kunnen hebben op of u met uw gezin op een privéadres dan wel in een opvangcentrum verblijft. Bovendien verbleef u reeds tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV in een opvangcentrum (zie administratief dossier). De verklaring van uw echtgenote dat jullie deze vrees niet eerder aanhaalden omdat jullie geen document hadden om aan te tonen dat u soldaat was geweest in het UÇPMB (verklaring volgend verzoek Hi. (...), d.d. 18.08.2021, vraag 16), is dan weer uiterst merkwaardig en doet jullie relaas gekunsteld overkomen. Haar verklaring dat jullie dachten in België te kunnen blijven via een werkvergunning (verklaring volgend verzoek Hi. (...), vraag 16), snijdt geen hout gelet op jullie eerste verzoek om internationale bescherming.” Voormelde motivering wordt door verzoekende partijen op geen enkele wijze *in concreto* in een ander daglicht gesteld.

2.2.11. Daar waar verzoekende partijen stellen dat “(d)eze nieuwe en meer volledige verklaringen (...) aannemelijk (zijn) omdat zij kaderen in het sluimerend conflict tussen etnisch Albanezen in het Zuiden van Servië” en desbetreffend als bijlage bij hun verzoekschrift het rapport “Briefing Notes” d.d. 21 januari 2013 van het Duitse *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* voegen (bijlage 5), wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat zij aldaar een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, of dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Zulks dient *in concreto* te worden aangetoond, en verzoekende partijen blijven desbetreffend in gebreke.

2.2.12. Inzake de opmerking in het verzoekschrift dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in hoofde van tweede verzoekende partij niets veranderen aan de verklaringen van eerste verzoekende partij, merkt de Raad in de eerste plaats op dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielaanvraag, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielaanvraag (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. De in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties in de verklaringen van tweede verzoekende partij over de huiszoekingen door de Servische autoriteiten, ondergraven dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Bovendien gaan verzoekende partijen eraan voorbij dat de commissaris-generaal ook een tegenstrijdigheid vaststelt in de onderlinge verklaringen van eerste verzoekende partij, nu deze in het kader van haar eerste verzoek slechts gewag maakte van één huiszoeking, die zij in 2003 situeerde, en aangaf dat haar echtgenote er toen nog niet was en dat enkel haar ouders, broer en zussen tijdens de huiszoeking aanwezig waren, terwijl zij in het kader van haar huidig verzoek verklaart dat de Servische autoriteiten precies twee huiszoekingen gedaan hebben bij haar thuis en dat haar echtgenote bij beide aanwezig was.

Aan de in het kader van hun huidig verzoek voorgehouden problemen met de Servische autoriteiten kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

2.2.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft

gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 15 september 2021 de kans kregen om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van hun huidig verzoek aanvoeren en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT